läts — olli kuningar fängi weere ala peräta hawwa lasknu saiba, kohe sooviu oma meke une pääle olesin, füse pidi tousma, üle föngü weere. Kõike feda peenideks kawalusk wahte nägemada pääliu pääle, ja kui noor paar magama läts, last tema oma imeliku tedi hawwa pääle. Õdawa ehmatse ainadu aigu touhar nooriu oma meke üle föngu weere maha, kindmaste arwates, et nüüd saap temast rahar ja rahlale. Ent imelik! Kuninga poig satte pehme tedi pääle, kon ta kõige wähämbatsi haiget ei saa, ja ta tulli meast üles, nink läts föngü, kon nooriu henda peenideste wahandas, et ta kõgemada unepääle, temä maha on tõugenu.

Kui noorpaar kommongulk üles heäsi, sis weel nägi kuninga poig, mis segutsehe põrgohe ta wõõsel tõugatus sai. Leda näites naas ta suure helega omma sumolat kätinä, et see teda nii wamuliguld olli hoitnu. Leda ruudden ja nõtes naas kuninga tütar ka omast soamen mõtlema, et kumma wiisist tälle nii segust meest õdawa loonu ninga hoita tahtmi ova, ehk näit kült kindma plaan olli teda ära kutsata.

Seoft läts kuninga tütar oma esa manu ja ütel:, Mu armas esa! Summat om feda meest nimelk mulle loonu, ja ma tahe temaga üten minnä, kar wai maailma otsoni, sest ma ei wasta teda!" Eha see nõu kuningale külk imelik ja wõõras olli, töit ta siigi ka sün oma tütre tahtmisk, ninga leppe selle nõun ja teoga, et tütar nii pikka nosuniske perä, nopitaw ja temä kodo ära läsk. Nüüd weel soi joga peris röõm, kon kuningar ja mõrsja oma lahde ja õhtusa olediga hawwa koffjat kofilask kõige korgepa röõmu tipule weiwa, milleski terwe rüa ütel meelel ofa rõõt.

Aig talli kalle kuuna pido peresi, wõõra rahasi, ninga nägemada pääliu tegi henda nättäwat, aste, kui kuningi kuninga poja alomb, ampsadiguld oma kõige perremeke poja ette, ninga pand alomdiguld oma hõmuuru perremeke pelgi, oma poja peraft kuninga pojale ette, et ta ommi olam bidega teda otsma tulnu. Kofilane olli üllü röõmsa, et niädi temä alomdisk ka sün temä sajen om. Sis walmistedi kodo minegi pääle, ja saeti kõige ilusamba hobesse kuld tõlla ette, minka kõige noorpaar, pikka reisi kodo wõis sõita. Sääl aste rahwa pääliu kuningliude suurde ette ja ütel: „Mull on midagi selle reisi plaani wasta ütlemisk: Ollar kuningamma ei jõuwa ka mullaksen tõllan, pehmide südi patjin pääl, tärwe terwisega seda waega pikka reisi rällä kannatada. Sa jääp ehk kogoni hajugi. Soemb antke nee hobesse ja tõld minu alam, bile kodo sõita, ent kõige noor paar sõiten minuga üten õhu-rüjin, kon põrutamisk ei ka aja rütmisk pikalt ei ole." Seda ütelden last tema oma walli südi teki morole, iste edimalt esi ütsinda, proomi näutämisse pääle ja ütel: „Sead sõida ümbre tsõõri!" Selle pääle nõsk tema henda üles, ja kuningliku wõõrasta näten seemd rahwa pääliu. Kui pääsiline, esinalk ümbre kuninga maja, kooni ta pääl oleja näsi pääle, siima samma saima jai.

Nüüd arte ka kuninga poig oma alomba ette, temäl tedi hää nõun, ninga imelikku sõida rüsta eest, ninga kubar sellega üten kodo sõita. Sia jõtsi ka kuningliu peresond, ninga kuningar sumalaga, istuti pääle, ja hällatas sõidu rõõt näiti minema: „Sead, sõida meid omale moale!" Sõidamisi tõsi tema maast üles, ninga läs iser aigu pits üles poole, kon ta kui tsirk, kergen õhu meren, kõige noorepaari, ninga neide nutsorja kodo poole lennas. Mõni õi ja päiw läts mööda, ja kuninga poig jõuse oma ilusa noore prouwaga kodo. Wana kuninga imetellemine ja röõm olli üllemada suur, kui ta oman jalutuse kängin ollen, omma poiga piiriss nägi maha tulemat. Kui ta omma üllemada ilusat minijast nägi, teret ta teda kogoni pelgiguld ja pihäliguld, kindmaste usken ja arwates: poig om teinast üle englidesk kendale ilusa kosinu ja saanu, kes ta muido nii kaswa kõrwe. Ent kuninga nägi näis seda mõistwat, ja ta ütel:, Mu armas esa! Sia mõtlega ei ma mõne ülewätte ilma lüdme, ehk engli kosinu ole! Ei. Sa on ka nii sama kui meiegi alt ilmast, ja pääleg mõe kenside saarnane, suurlik inemine. Et ma õhu rüjist kodo tulli — tulep sias rahwast pääliugk, seda ja mulle ja perä saadik. Temäl om nii sugune sõida-rõõt, millega ta meid lindude-teel, kodo tõi." —

Nüüd peeti ka sün suure rõõsliste kuningliku hoja, kon neewas teda kuninga sõa rahjaga rõõmu laür olli, et temä poig, ker täitse eastat kõrgst ära olli, nüüd õmeliguld ilusa ja armsa minija joga tagasi tulli. Kõik rüjti rahwas jõusias, suure rõõmu sumis kokku, et kuninga rõõmuk ofa rõõt, ninga nii nawwa aigu kõsitad kuninga poja ilusat prouwat näta. — Suur hoja pido olli ja